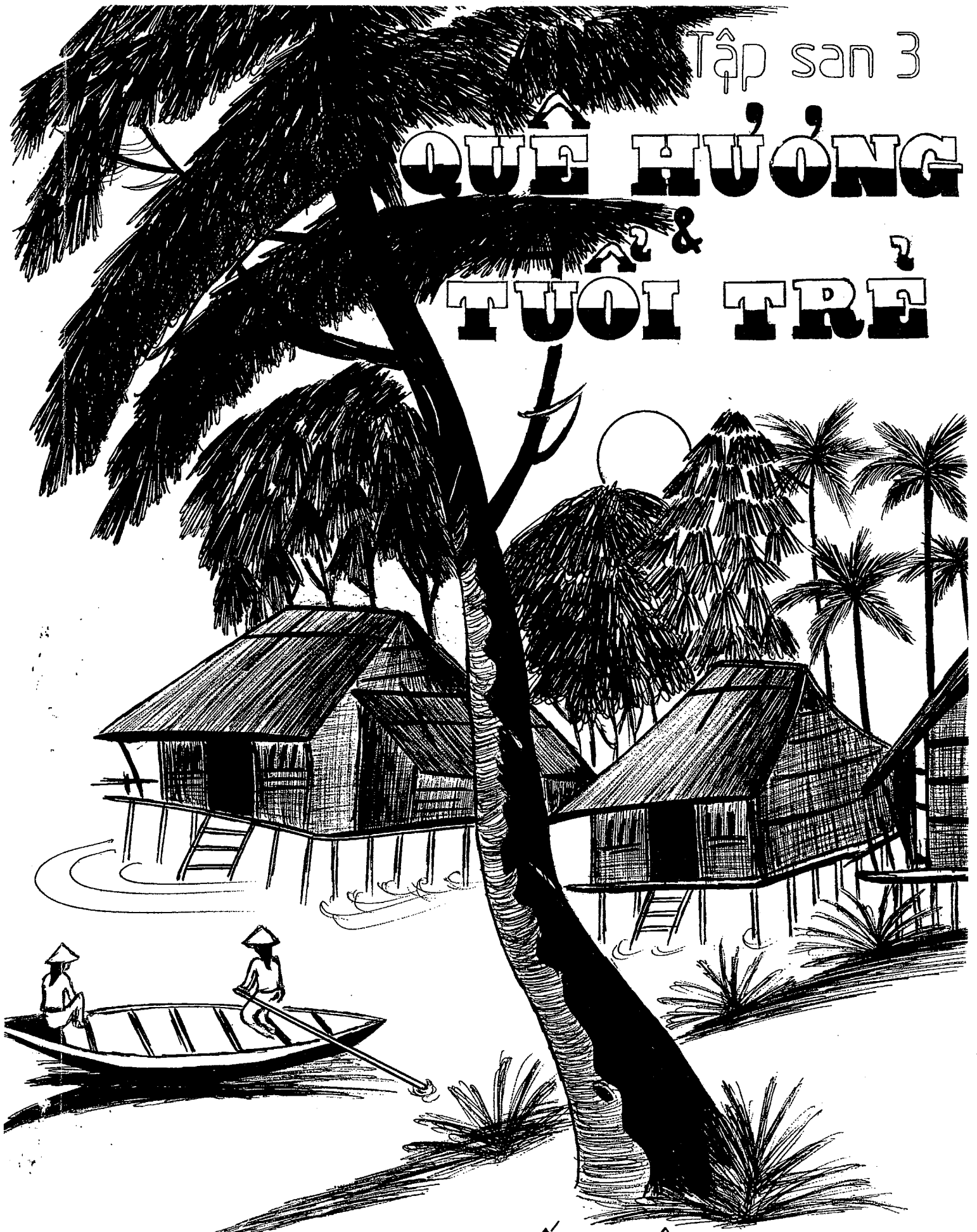

Tập san 3

QUÊ HƯƠNG & TUỔI TRẺ

HỘI THANH THIẾU NIÊN
VIỆT NAM EVRY

MỤC LỤC

=====

.VIỆT NAM NON SÔNG GẮM VÒNG	2
.THƠ ĐÃ LẠT BUỒN	10
.CUỐI	11
.THƠ LÒNG NGƯỜI XA QUÊ	14
.BÉ CUNG TRĂNG	15
.THƠ DỄ THƯƠNG	19
.ÁNH TRĂNG NGÀY NÀO	20
.THƠ CÂY BÀNG CUỐI THU	21
.GIẢI TRÍ	22
.THƠ TÌNH TOÁN HỌC	24
.ĐÓN RƯỚC ĐỒNG BẢO Ở ROUEN	25
.THƠ ĐÀN TÂM	27
.THƠ MÙA THU	28
.HY VỌNG THỬ ĐỀN TAY EM	29

Mùa hè đến và đi, thấp thoáng, tưởng như không hề có. Những ngày nắng ấm hiếm hoi qua mau, nhường chỗ cho những áng mây mang mưa tối, cho những ngọn gió thổi bay lá vàng. Những ngày rong ruổi sẽ nhường chỗ lại cho sách vở và học đường.

Thu đến đánh dấu cho một năm tập san của Hội Thanh Thiếu Niên Việt Nam Evry ra đời. Trong năm qua, mặc dù hoạt động của ban báo chí (BBC) không có gì gọi là sôi nổi bằng những ban khác, nhưng chỉ cần một lời kêu gọi là tất cả các bạn trẻ đều đồng tâm hưởng ứng, bắt tay vào sáng tác.

Mặc dù trăm câu viết chưa trọn điều muốn nói, nhưng với một tâm lòng yêu quê hương thấm thiết, với nhiệt khí của tuổi trẻ, và với một vài kinh nghiệm ít ỏi sau một năm, Ban Báo Chí mong rằng tập san thứ ba này sẽ mang lại một chút nắng ấm quê nhà cho những người tha hương và là một niềm khích lệ cho các bạn trẻ để tập san tới sẽ có thêm nhiều cây bút mới.

Thân ái chào tạm biệt

Ban Báo Chí'

BAN BIÊN TẬP

ĐỖ THỊ HOÀNG PHƯỢNG
TRẦN THỊ THANH TRÚC
ĐỖ HOÀNG HÙNG
NGUYỄN THỊ PHƯƠNG LOAN
TRẦN MINH GIÁM
NGUYỄN GERARD

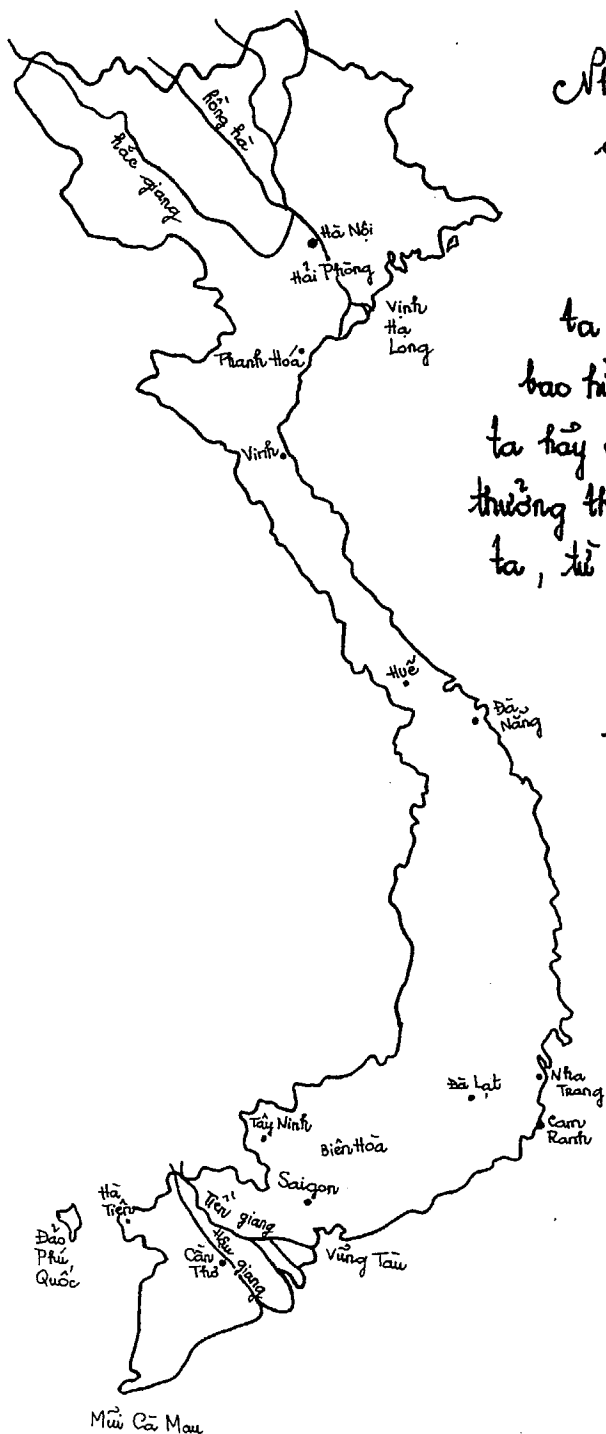
Mọi thư từ góp ý và bài
vở xin gửi về:

HỘI THANH THIẾU NIÊN
VIỆT NAM EVRY (AJVE)
BAN BÁO CHÍ
20, allée Jean ROSTAND
Quartier les Passages
91000 - EVRY

Việt - Nam

non sông gấm vóc

Việt Nam hình chữ S dài
Đất đai Nam đó mãi hoà lòng ta

Nhắc đến 02 tiếng Quốc hường, ta không thể nào quên 02 chữ Việt Nam, và khi đã nhắc đến 02 chữ Việt Nam ta cũng không thể nào quên không nhắc đến những danh lam thắng cảnh thật đặc sắc. Miêu và non ta đó, 02 chữ thật giản dị nhưng đã gọi cho ta bao hình ảnh, bao di tích lịch sử vẻ vang. Vậy chúng ta hãy cùng nhau bay về với quê hương để nhìn lại, để thưởng thức và để nhớ mãi cái đẹp thật phong phú của nước ta, từ Bắc chí Nam.

Nội , đất ngàn năm văn vật, đã từng là kinh đô vào thời nhà Lý, nhà Trần, nhà Lê, nên đã có rất nhiều di tích lịch sử ở rải rác khắp 36 phố phường, nơi sâu uất và đông du khách nhất :

Rủ nhau chơi khắp Long thành
Ba mươi sáu phố rành rành chẳng sai
Hàng Bồ, hàng Bạc, hàng Gai,
Hàng Bưởi, hàng Thiếc, hàng Khay,
Mả-vĩ, hàng Diêu, hàng Giầy,
Hàng Lữ, hàng Cốt, hàng Mây, hàng Dàn
Phố mới, Phúc Kiến, hàng Ngang,
Hàng Mã, hàng Mắm, hàng Chan, hàng Đồng

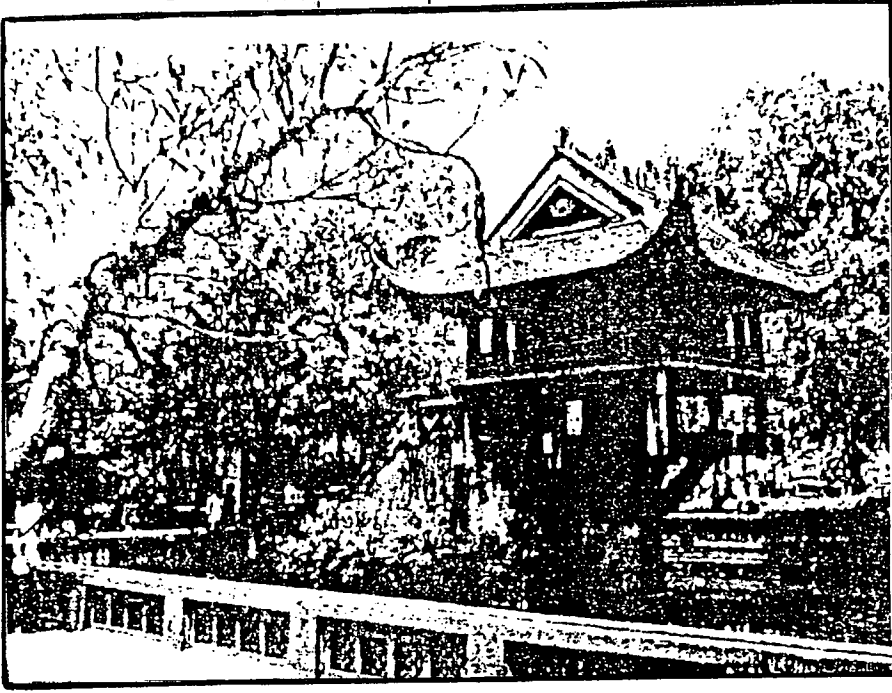
Hàng Muối, hàng Nón, cửa Đông
 Hàng Hòm, hàng Dâu, hàng Phòng, hàng Pê
 Hàng Chùng, hàng Bát, hàng Cae
 Hàng Pôi, hàng Giầy, hàng Che, hàng Gã.
 Quanh đi đến phố hàng Da,
 Trải xem phường phố thật là cũng xinh
 Phồn hoa thứ nhất Song thành
 Phố giảng mào cuối, đường quanh bán cơ.
 Người về nhớ cảnh ngấn ngò
 Phố hoa xin chép nên thơ lưu truyền.

Kho Quế hay hồ Hoàn Kiếm sinh ra ở giữa thành phố Hà Nội. Hồ Quế trước kia là ở khúc cửa sông Hồng, nước màu xanh, chung quanh có cây cối và các đường phố. Theo truyền thuyết thì sau khi đuổi được quân Minh, vua Lê Thái Tổ ngự chơi thuyền trên hồ, thấy có con rùa lớn nổi lên trước mũi thuyền rồng thì ngài cầm thanh kiếm "Chuân Chiên" đặt vớt được ở Sơn Sơn ngày trước, mà chỉ thì con rùa thần đáp lấy thanh kiếm quý rồi biến mất. Ngài cho là việc đánh giặc Minh đã xong nên trời đòi lại thanh kiếm và đặt tên là hồ Hoàn Kiếm. Trên hồ còn được xây có ngọn tháp, đặt tên là Tháp Rùa, vì cứ vào mùa đông, khi trời nắng vẫn thấy những con rùa thật lớn bò lên phơi mình, tắm nắng.

Chùa Một cột có từ đời nhà Đinh, xây tại Hoa Lư. Khi nhà Lý dời đô ra Thăng Long, vua Lý Thái Tông năm mốt thấy Phật Quan Âm ngồi trên tòa sen, liền cho xây lại chùa Một Cột tại kinh đô. Chùa được xây trên có cột đá, đứng lên giữa cao, giống hình ở bông sen. Hàng tháng, vào ngày mùng 01, nhà vua ra chùa lễ Phật cầu cho ngôi báu được dài lâu. Trải qua bao nhiêu triều đại, chùa vẫn được tu bổ và tới nay vẫn còn là có di tích lịch sử nổi tiếng dù kiến trúc đã thay đổi sau những lần sửa chữa.

Chùa Một Cột

Đền Hùng, được lập trên đỉnh núi Nghĩa Lĩnh, thuộc tỉnh Phú Thọ cũ. Núi Nghĩa Lĩnh là núi cấm nên cây cối mọc um tùm, xanh tốt. Các vị vua Hùng đều có đền thờ ở nơi đây, và hàng năm có đến ngày mùng 10 tháng 3 âm lịch là ở khắp mọi nơi người ta tổ chức lễ Giỗ Tổ Hùng Vương và bày hội đền Hùng để nhớ ơn Quốc Tổ Hùng Vương.

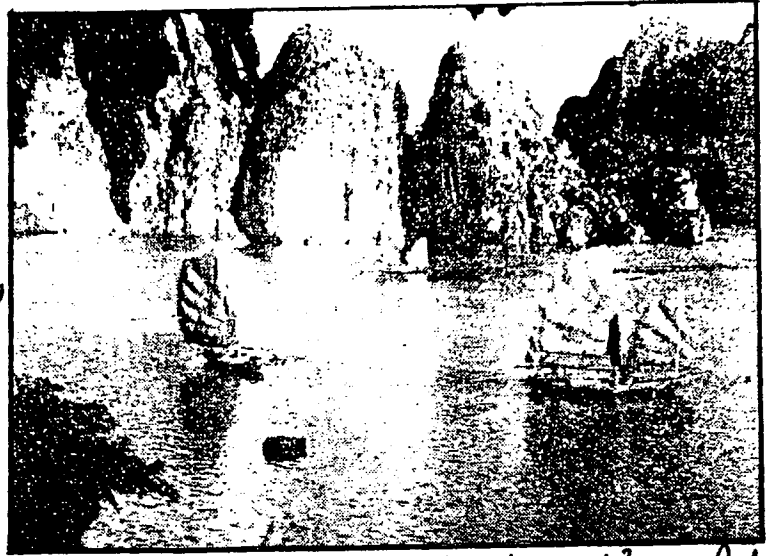
Bạch Đằng Giang là một di tích lịch sử quan trọng, nhắc ta nhớ đến oai trận thủy chiến lẫy lừng của dân Nam chống quân Tàu. Một của Ngô Quyền phá quân Nam Hán, một của Hưng Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn đại thắng quân Nguyên. Ở về phía đông thành phố Hải Phòng, trên sông Bạch Đằng di tích của những cọc gỗ nhọn đóng xuống lòng sông luôn làm cho du khách vừa thú vị, vừa cảm khái, vừa hào hứng.

"Đây Bạch Đằng Giang, sông hùng dũng của nơi giông trời rộng..."

Đi khỏi Hải Phòng, về phía Đông thì tới Ninh Mã Long, là oi vùng bề ngang dọc 40 km. Khắp nơi có những núi cao đột ngột, như sắp ụp chụp xuống đầu người. Các dãy núi lập thành những hình dạng đặc biệt, bởi vậy nên có những cái tên như núi con Rối, núi Lạc Đà, núi Cái Mũ... Phong cảnh thật kỳ ảo, luôn thay đổi, xinh đẹp không sao kể xiết, nhất là vào những đêm trăng rằm thì vẻ đẹp lại tăng lên bội phần, đúng như thơ của Chiêu Dương tả:

Hạ Long rộng ả ở đâu đây,
 Nhân rồi qua thẳm cảnh vật này.
 Muốn về điểm tô non, đất, nước,
 Đón bề lông lẩy gió, trời mây.
 Trong hang tàng tử bao hình trạng,
 Ngoài núi phô tường thủ cỏ cây.
 Mảnh khách sóng reo bên cạnh lá,
 Khách vui non nước rượu với đây.

Hoa Sứ là 01 kinh đô cũ, hiện còn nhiều di tích ở Trường Yên, thuộc tỉnh Ninh Bình. Sà nơi đền thờ vua Đinh Tiên Hoàng và vua Lê Đại Hành được dựng lên. Đền làng Trường Yên có 01 trụ đá lớn, người ta kể rằng con gái vua Đinh đi tu ở ngôi chùa gần đó và dựng 01 trụ đá 06 cạnh, trên đầu trụ là tòa sen. Về sau, nhà Lý khi dời đô ra Thăng Long đã theo kiến trúc này mà xây chùa Một Cột. Tại khu Hoa Sứ có rất nhiều hang động thiên nhiên rất đẹp, nổi tiếng nhất là hang Suối.

Cửa Thần Phù là 01 cửa biển mà khi đi từ Phố vào Trung, tổ tiên ta đều phải qua, cửa này đầy sóng to gió lớn, rất nguy hiểm đúng theo câu ca dao:

Sênh dênh qua cửa Thần Phù,
 Khéo tu thì nổi, vụng tu thì chìm...

Cửa biển Thần Phù là đề tài cho thơ văn của Nguyễn Trãi, Lê Thánh Tông, Ngô Thời Sĩ... Nơi đó cũng còn mang dấu vết chiến trường, khi quân Nam diệt quân Lâm-ấp vào thế kỷ thứ 10.

Cố Đô Huế ở về Phú Xuân cạnh bờ Hương Giang, là kinh đô của nhà Nguyễn. Huế gồm có 03 phần là Thành Nội và các phường buôn bán cũ ở bờ bắc sông Hương, cùng các phố kiêu mới ở bờ nam sông Hương. Cầu Trường Tiền dài 401 mét bắc ngang dòng Hương Giang rất thơ mộng.

Hiện nay Cố Đô Huế là nơi thu hút nhiều du khách, vì ai cũng muốn tới thăm đền đài, lăng miếu và cung điện của Triều đại Quân chủ cuối cùng tại Việt Nam.

Thành Nội là thành của nhà Nguyễn ở Huế, hình vuông, chu vi khoảng 8 km, cao 6 m, dày 20 m, phía trước nhìn ra sông Hương. Thành được đắp vào năm 1805 bằng đất, rồi sau xây gạch dần. Trong thành lớn có Hoàng thành cũ, dài 2,4 km, cửa chính gọi là Ngọ môn, trên có lầu gác chuông. Qua Ngọ môn là

Đường đi vào điện Thái Hòa, là nơi làm lễ Đại triều, để nhà vua nhận lễ và biểu chúc của các quan văn võ trong triều.

Sông Cầu ở Huế có thể được coi là những khung cảnh trang nghiêm và hùng vĩ nhất tại Việt Nam. Sông ở đây là cả 01 tòa thành, cả 01 vùng núi cao, rừng rậm, là 01 cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp:

Cử bề núi phủ mây phong

Mảnh trăng thiên cô, bóng tưng vạn niên.

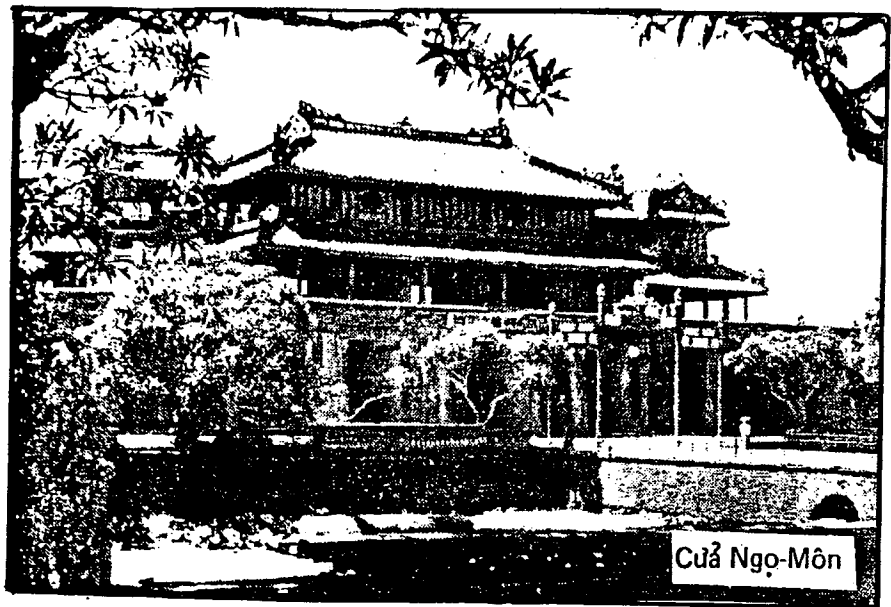
Sông Cầu thì đều được xây ngay từ lúc sinh thời của nhà vua, chứ không phải đợi tới khi vua thăng hà rồi mới xây cất. Do đó mỗi lăng là 01 biểu tượng tinh thần riêng của mỗi vị vua, không lăng nào giống lăng nào cả.

Chùa Thiên Mụ nằm ngay ở ven bờ sông Hương và được xây từ năm 1601. Tương truyền rằng có 01 bà già mặc áo đỏ, quần xanh hiện lên bảo dựng chùa tại nơi này, các chúa Nguyễn cho là điềm trời nên cho khởi công xây chùa và đặt tên là Chùa Thiên Mụ. Danh tiếng của chùa còn được lưu truyền lại trong những câu ca dao bất hủ như:

"Tiếng chuông Thiên Mụ dậy dờ
Em đi cảnh vắng, hen hò cũng ai?"
hay:

"Giáo đưa cảnh trù la đã,
Tiếng chuông Thiên Mụ, cảnh già Thọ Hương"

Cứ Huế vào Đà Nẵng phải qua Đèo Hải Vân. Mùa hè, khi đi đường bộ thì phải leo từng bậc đá mà lên, còn khi đi đường thủy thì phải dùng thuyền bọc núi Hải Vân, gần Hạng Giỏi, có

Chùa Thiên Mụ

sóng dữ rất nguy hiểm², nên đã có câu:

"Đi bộ thì sợ Hải Vân

Đi thủy thì sợ sóng thần Mang Giỏi"

Ngày nay đã có đường xe hơi chạy ngồng ngẻo chủ chi. Phong cảnh từ đỉnh đèo nhìn xuống thật là xinh tươi, kỳ thú, dưới thì nước biển xanh lơ, trên đầu mây bay từng đám, làm cho tâm hồn du khách lâng lâng, thanh thoát vô cùng.

Nha Trang với bờ cát trắng, với làn nước biển trong xanh không vẩn bùn, với bầu trời thăm thẳm, với những hàng thủy dương chạy dài, thật xứng đáng là bãi biển đẹp nhất Việt Nam. Nha Trang đã được ca tụng qua nhạc phẩm của Minh Kỳ & Hồ Đình Phương: "Nha Trang là miền quê hương cát trắng quanh năm giao duyên biển trời... Nha Trang là miền khách du muốn tới cho phai bao nhiêu bụi đời để tìm nguồn yêu sống vui... Và đây bát trà hương dứa từ đôi quán hiên đón số làm khách viếng Cầu Đá say mơ... Và đây Lá Chồng nên thơ người ôm túi đàn cung tổ nằm nghe sóng biển miền như êm êm ru... Và đây Cháp Pá thiên thu người chen đến tìm dâng hoa cầu cho nước nhà mãi yên vui...."

Đà Lạt là thành phố mộng mơ sương phủ mờ của miền cao nguyên. Đứng trên đỉnh đồi nhìn xuống đồi thông vào buổi hoàng hôn mây tím giăng phủ mới thấy được vẻ đẹp thiên nhiên của quê hương Việt Nam. Hồ Xuân Hương nằm ngay giữa thành phố Đà Lạt, du khách có thể đi xe ngựa dạo quanh bờ hồ. Chác Cam ly, thác Prenn phải chăng vẫn khóc tình đau dằng dặc để Hồ Phan Hồ không ngừng vang cung hồn thêm sắt se tâm hồn người đi trong bóng cô đơn, người rời bỏ Chung Lăng Tình Yêu?

Những cô gái Đà Lạt má đỏ hồng hồng, đẹp tựa hoa Anh Đào khoe sắc. Mimosa, lay ơn hoa hồng cũng nở rộ, tô điểm thêm thành phố mùa sương đầy thơ đầy mộng.

Thác
Prenn

Saigon trước mệnh danh là Thôn Ngọc Viễn Đông, là nơi có những công trình xây cất mỹ thuật rất đáng kể: Dinh

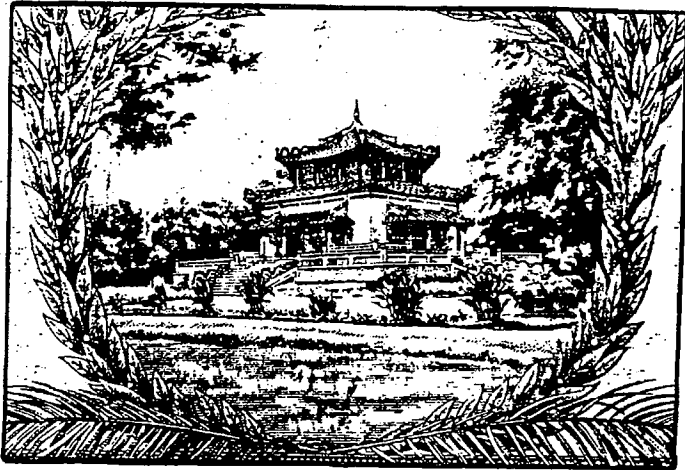
Độc Lập, Ngân hàng quốc gia, nhà thờ Đức Bà... Chùa Ká Lợi, chùa Vĩnh Nghiêm, chùa Ấn Quang...

là những nơi vừa trang nghiêm, vừa mỹ thuật; mỗi chùa theo một kiến trúc riêng, đón tiếp du khách tới thăm cảnh. Ngoài ra công viên Tao

Dinh Độc Lập

Thảo Cầm Viên

Đàn, vườn Bách Thảo, Sở Thú cũng là nơi mà nam thanh, nữ tú hằng lui tới trong những ngày chưa nhất hoặc những ngày lễ.

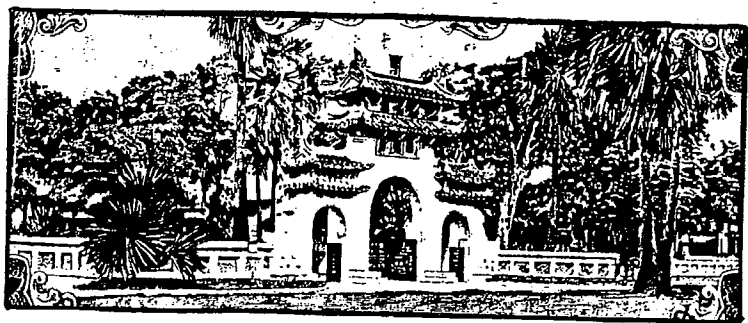
Chợ Bến Thành, chợ Bà Chiểu, chợ Tân Định, chợ Cầu Muối, chợ An Đông... là những nơi buôn bán rộn rịp, tấp nập.

Trên sông Chì Nghe có biết bao nhiêu cây cầu bắc ngang như cầu Bông, cầu Sắt, cầu

Kiên, cầu chữ Y, cầu Ba cẳng...

Nếu theo sông Đồng Nai chảy vào Saigon, ta sẽ có dịp đi ngang qua Gia Định, nơi có đền thờ Cả Quận Lê Văn Duyệt, còn gọi là Lăng Ông, xưa kia rất linh thiêng. Ra tới Biên Hòa thì ta không thể không ghé mua những trái bưởi thơm ngon đặc biệt (bưởi ôi, bưởi thanh, bưởi đường) của riêng xứ Biên Hòa.

Cách Saigon 126 km là bãi biển nghỉ mát Vũng Tàu. Vào mùa hè dân chúng thường kéo nhau ra bãi Chanh Dường (bãi trước), bãi Ô Quấn, bãi Đũa, bãi Chanh Ván (bãi sau) tắm biển, phơi nắng và hong gió.

Lăng Ông Bà Chiểu

Đặc biệt bãi Dâu là một vùng biển khuất gió, ít sóng nhưng lại có nhiều đá, chụp ảnh rất đẹp. Ngoài hải sản như tôm, cá biển, ở chợ Vũng Tàu còn có bán măng cầu ta (quả na), nhãn, chôm chôm... thơm ngon có tiếng. Du khách cũng thường đến viếng Phật Đài và mua những sản phẩm làm bằng vỏ ốc để làm kỷ niệm.

Núi Bà Đen ở Tây Ninh, cao 986 m, còn được gọi là Vành Sơn vì ở trên núi thường có mây trắng bao phủ. Trên núi có Chùa Sinh Sơn thờ Phật. Muốn đi tới phải leo từng bậc thang, đến gần 300 m thì có hang và suối nước chảy trong vắt rất đẹp mắt. Ở dưới chân núi Bà Đen lại còn có nhiều hồ nhỏ.

Rừng lúa miền
Nam phì nhiêu,
cò bay thẳng
cánh, từ Mỹ
Cho, Cần Thơ,
Long Xuyên cho
tới Sa Đéc,
Vĩnh Long...
Đồng Tiền
Giang và
Hậu Giang
đã mang lại

cho người dân quê một cuộc sống an no, vì phù sa màu mỡ, cá lội tung tăng, nước ngọt trong xanh và rất thuận tiện cho việc giao thông bằng đường thủy.

Đường vào Hà Tiên " Ôi! Nước biếc non xanh cánh cù

Mỏi thường yêu bước từ bao giờ?

Mã khi dứt khách lần lừa

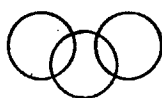
Hồn non nước bỗng thần thơ chiêm bao "

Hà Tiên là một thị trấn ở miền tây Nam phần Việt Nam, nổi tiếng vì có nhiều cảnh đẹp. Tương truyền rằng xưa có tiên múa hát ở trên sông nên nơi này được gọi là Hà Tiên. Sát Hà Tiên có những cảnh đẹp đã được ghi chép trong thơ như Chạch Lồng, Ao Sen, Đền họ Mạc, Giã Giang Thành, núi Cô Châu, hòn Phú Cù v.v... Đến thăm Hà Tiên cũng không thể quên sắm những sản phẩm tiểu công nghệ tuyệt hảo: đồ nữ trang và hộp bằng đồi mồi.

Đảo Phú Quốc là đảo lớn nhất Việt Nam, dài 50 km, rộng 20 km, nổi tiếng là nơi sản xuất nước mắm. Ai là người chưa từng nghe qua tên Phú Quốc thì thật không phải là người "biết" ăn nước mắm. Đảo Phú Quốc cũng có những sản phẩm quý khác như gỗ vên vên để đóng tàu, gỗ bời lời để đóng thùng nước mắm và mỏ huyên dùng làm đồ nữ trang.

Việt Nam ta đó, thật xứng đáng là non sông gấm vóc của chúng ta. Rộng đồng bao la, bát ngát và phì nhiêu, con núi rừng thì hùng vĩ, sông nước thì hiền hòa... Lên đài trang nghiêm, thành ốc tuyệt mỹ và người dân luôn trọng lễ nghĩa... Tất cả kết tụ lại thành một nước Việt Nam yêu dấu. Sớm sao có thể kể cho hết vì mỗi phần đất là một kỷ niệm, là nơi mà cha ông chúng ta đã từng đặt chân tới, đã từng đổ những giọt mồ hôi và nước mắt, đã từng hy sinh xương máu tạo dựng cho chúng ta ngày hôm nay một đất nước xinh đẹp. Chúng ta hãy hành diện là người Việt Nam, hãy làm sao cho xứng đáng với hai tiếng Quê Hương.

T²H² soạn thảo

Đà Lạt buồn ...

Đà Lạt buồn thơ anh sao rúc nỏ
 Khóc giữa đêm giá buốt của đông tàn
 Cơn anh đó tan đi từng mảnh nhỏ
 Tay em đây xin gắn lại đôi anh
 Vài mai mảnh xin gánh những u buồn
 Lòng em nhỏ xin nồng giọt lệ u
 Cầu xin Chúa nghe lời anh cầu khẩn
 Thúc xin Mẹ thương giúp đôi anh vui

Tu: Kei

Trích trong truyện
dân gian của
Nguyễn Nga

Cuội là một cậu bé thông minh láu lỉnh, nhưng lại thích nói dối và hay lừa người.

Có lần, một gã trọc phú cho gọi Cuội đến và bảo :

-Bây giờ ta ngồi đây, mày lửa sao cho tao ra được đến công thì tao sẽ thưởng năm quan.

Cuội gãi đầu gãi tai đáp :

-Ông ngồi đây, lại để phông sẵn thì làm sao lửa ông ra ngoài kia được ? Nếu ông ra đứng ngoài công, tôi mới có cách lửa ông vào nhà.

Nghe nói thế, lão trọc phú chạy ngay ra công.

Cuội vỗ tay reo :

-Đây, tôi đã lửa được ông ra công rồi nhé !

Lão trọc phú thua cuộc, phải đem tiền ra cho Cuội.

Lũng danh nói dối, Cuội chẳng kiêng nể ai, ngay cả Chú thím là người nuôi dưỡng Cuội từ nhỏ.

Một hôm, Cuội và chú đang cuốc đất ngoài ruộng. Trời nắng gắt, chú sai Cuội về nhà lấy nước uống.

Cuội nghi ngay ra một kế, chạy về nhà báo với Thím :

-Thím đi, chú bị trầu húc thủng cả bụng, đang nằm chết ngoài đồng. Người thím nghe nói, tát tả vừa khóc vừa chạy ra, thì Cuội đã ba chân bốn cẳng theo đường tắt ra tới đồng trước.

Hắn hốt hải bảo Chú :

-Chú đi, Thím không biết leo treo ra sao, ngã chết ở nhà.

Người Chú tưởng thật, chạy ngay về. Dọc đường, hai người đâm sầm vào nhau, mới biết bị mắc lừa thằng cháu.

Giận quá, hai vợ chồng mỗi đàn một cái rọ nhốt Cuội vào rồi quăng ra bìa rừng.

Đang ngồi lui cui trong rọ, bỗng thấy một lão mù đi ngang, Cuội gọi giật lại :

-Lão mù đi, có muốn khỏi mắt thì lại gần đây.

Lão mù lần mò bước lại, Cuội tí tễ :

-Trước ta cũng mù mắt, nhờ được vào rọ thần, nay đã khỏi. Nếu lão muốn sáng mắt, hãy mở nắp cho ta mà chui vào.

Lão mù mừng quá, mở nắp cho Cuội ra và chui vào rọ.

Cuội được thoát, không dám về nhà nên lần mò vào rừng. Bỗng nghe tiếng sột-soạt trong bụi cây, Cuội quay lại, thấy bốn con hổ con đang nô giỡn. Sấn bước mình, Cuội phang cho mỗi con một gậy vào đầu. Ngay lúc ấy, một tiếng gầm dữ dội : hổ mẹ đã đến. Cuội nhảy phốc lên cây cao ẩn.

Thấy đàn con đã chết, hổ mẹ gầm thét rồi chạy ra gốc cây gần đây, ngoạm một ít lá về đắp cho bảy con.

La thay, bốn con hổ con của quạ và sống lại. Biết là cây thuốc thần, Cuội chờ mẹ con hổ đi xa, tuột ngay xuống và đào lấy cây mang về.

Ra tới bìa rừng, lại đứng phải lão mù ngồi chờ trong rọ. Cuội thử lấy nắm lá chà nhai rồi đắp lên mắt lão. Bỗng nhiên, lão mở bừng mắt và cảm ơn rồi rít. Cuội kể rõ sự tình, lão mù bảo :

-Lão từng nghe nói đến cây đa quý này đã lâu, mà nay mới được gặp. Con hãy cố chăm bón cây để cứu người. Nhưng nhớ đừng tưới bằng nước bẩn mà cây bay lên trời đó.

Cuội vác cây đa quý đi dọc bờ sông, tình cờ gặp một người

con gái chết đuối.

Cuội vớt lên và lấy lá cây củu sống. Người con gái cảm ơn và nhận làm vợ Cuội.

Từ đây, sáng sáng Cuội vào rừng đốn củi, chiều đến lấy lá cây đi củu thiên hạ.

Cuội dặn vợ phải tưới cây bằng nước giếng chứ không được tưới nước bẩn, cây sẽ bay lên trời.

Nhưng vợ Cuội, biết Cuội nổi tiếng nói dối nên chẳng quan tâm, nghĩ : "cây lại có thú cây mọc cánh bay lên trời ?"

Thế rồi một hôm, vừa rửa bát xong, nàng tiện tay hắt luôn chậu nước vào gốc cây. Bỗng nhiên, cả vũng đất chuyển động, cây đã long gốc, bật rễ rồi lững lững bay lên trời. Cuội vừa về đến nơi, thấy cây quý sắp bay mất, chỉ kịp nhảy đến níu lấy rễ kéo xuống, nhưng cây đã vùn bay bổng lên trời, mang theo cả Cuội đến tận cung trăng.

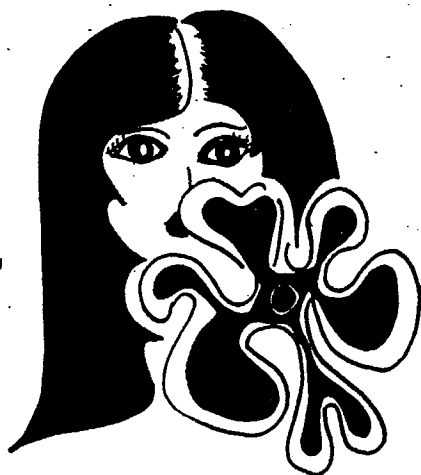
Từ đây, mỗi đêm trăng sáng, nhìn kỹ ta sẽ thấy bóng Cuội ngồi dưới gốc đa.

Người ta kể rằng, mỗi năm, cây đa quý chỉ rụng có một lá. Ai nhặt được lá ấy, có thể củu người chết sống lại.

Nỗi buồn đơn côi

Lên nay tôi đây buồn buồn từ từ
Giữa đêm sâu đánh lui thủ bước đi
Nhìn sao xanh tôi suy đi nghĩ lại
Những chuyện sâu chẳng biết tỏ cùng ai
Chắc anh tôi đã mơ theo dĩ vãng
Clồn hình chẳng xin gửi mãi trong tim
Ký niệm xưa đã tan theo tuyết trắng
Những ngày vui thoáng bay theo gió lạnh
Chỉ còn tôi cô đơn trên phố lạ
Như cánh sao vừa sệt cuối trời đông

Tu : Kei

Anh có nghe lòng ray rứt không ?

Mưa Chu xối lã khép mái hồng

Đăm ba sỏi nắng lấm tề tái

Đong người viễn khách mãi chờ trông

Anh hỡi ! Ra đi vắng phố phường

Quên người cách trở gọi muôn phương

Lệ hồng rỏ xuống nền đất bạn

Chân cuộn quê người gọi nhớ thương

Mồn Chu cô quận nhớ hẹn về

Mắt biếc xanh màu nẻo sông khe

Quông giang biển rộng tâm tay với

Chàng lẽ quên lời chờ giấc mê

Anh hỡi ! Quãng xa vẫn còn chờ

Núi cao thông đời lắm bó vơ

Muôn năm tình nước cho ta mãi

Không lẽ ta hoài trong giấc mơ

Chú cả tan hồng phía băng sông

Đao người tranh đấu đến chiến trường

Chợt chân rướn máu buồn sỏi đá

Mặt trời chói sáng cả đại dương

Anh có thấy lòng rộn rã chăng ?

Khi mang Chu tới khắp thôn làng

Quê hương ta đẹp mùa năm cũ

Anh dấu lòng thương dưới ánh trăng

Anh có thấy lòng thanh thản hơn

Gởi gió vào Chu đông trắng vờn

Đao nhiều đời mắt màu thu thủy

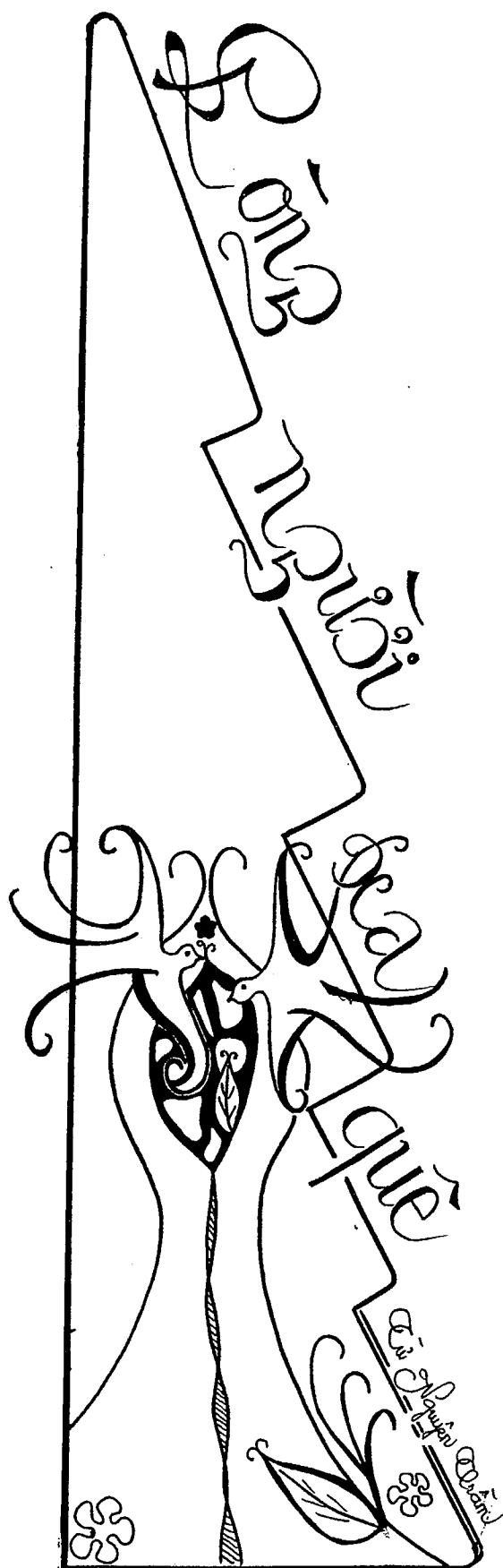
Mộng ngọt mang về nói yêu thương

Anh hỡi ! Tìm anh rung máy mùa

Phên ngoài lá đỏ cánh trắng thuya

Quê người chợt thoáng mùa Chu mới

Sử khách âm thầm bóng già rùa...

Bé Cũng Tráng

Tiếng Bố gọi to kéo Bé ra khỏi khung trời mở tưởng mà Bé đang còn thần thờ.

-Nước sôi rồi sao còn ngồi thừ ra đó mà không lo làm sữa ăn rồi còn đi học, Bé !

Bé nghe hết những gì Bố nói mà vẫn không làm sao thoát ra khỏi vòng tử tưởng lẫn quần áo. Bé thần thờ như trên mây.

-Bé có nghe Bố nói gì không ? Bé đã ăn bánh mì chưa ?

Bé cố gắng lắm mới thở thở ra được một tiếng "ạ" ỉ ỉ dàng! Bố bắt đầu sốt ruột:

-Bé chưa tỉnh ngủ hả? Sao không trả lời Bố gì hết? Có nghe Bố nói gì không ?

Mẹ và các chị bắt đầu để ý đến Bé:

-Cái con Bé dạo này sáng nào nó cũng như đi lang thang trên mây vậy đó! Chắc mỗi sáng Bố phải bắt nó tắm nước lạnh mới chết được cái bệnh "lười thêu" của nó!

Thôi nè! Để cho bé yên đi nhá, cơn mê của bé tuy nhỏ nhắn nhưng rất quý báu, để cho Bé thưởng thức một tí chứ!

Bé đứng dậy mỗi mét lết dép vô bếp với một niềm nói tiếc vô biên, thôi thì phải trở về với thực tế vậy!

Đang ngồi ăn và chán nản thời tiết trưa nắng nóng, Bé lại để giác
mở trần về phủ kín làn khói nóng trước mặt. Đã mấy ngày nay rồi Bé
cứ mở thấy mình đang ở trên cung trăng. Bé thấy mặt trăng thật khác
xa với những gì tả trong sách, nó y hệt như trái đất vậy và nó hợp
với Bé lắm! Bé vẫn thường ghét thời tiết ẩm ướt, giá lạnh và mưa gió
liên miên, thời tiết trên mặt trăng rất êm dịu, không một cơn gió,
không mưa bão, không tuyết lạnh đến phá phách Bé, chỉ có những cụm
mây thật dễ thương. Những áng mây thật khác thường, nó gieo những
sợi nắng thật nhẹ đến cho thế giới mộng mơ của Bé, lại còn thổi diu
dàng cho Bé mát nữa. Cảnh vật thật đẹp như Bé thường mơ tưởng, nào
là cây bàng bóng mát, cây lan thơm lừng, cây tre xào xạc gọi nhau
nhủ hát, cây điệp văng vẳng tổ thắm cả một khung trời, lại thêm
hoa mai, hoa cúc, hoa bông giấy, hoa mười giờ... Trái cây thì ôi
thời, Bé không cần kể, không thiếu những gì đã có nơi quê nhà cũng như
nơi Bé đang định cư, cái gì Bé thích đều có cả. Ước gì! Bé quên một
loại cây thân thuộc lắm, đó là cây đa, không thể thiếu được giống
như trong truyện cổ tích thường nghe kể "chú cuội với cây đa"

Cảnh vật ở nơi đây, đẹp không thể tả hết được. Cây cối xanh
tươi, bầu trời trong đẹp, thời tiết thật ôn hòa, mọi người vui sống
trong thiên nhiên, không cần nhà cửa chi cả.

Bé gặp ở đây đủ mọi giống người: Tây, Mỹ, Nga, Tàu, Việt, Phi
Châu ... nhưng ai cũng hiểu ai cả, ai cũng nói được tiếng Việt mình
và thật dễ thương. Ai Bé cũng thích chơi hết, chủ không như ở
trường có những tên Bé không ưa tí nào, có đứa lại không thích cho
Bé chơi chung, lại có những đứa Bé không thích chơi chung và hay gây
lộn lắm! Ở đây ai cũng thưởng Bé hết. Ở trên cung trăng, không ngày
nào Bé bị la rầy hoặc hạch hỏi như ở nhà bao giờ. Không ai bắt Bé
phải làm theo ý họ và không ai lường gạt Bé như mấy bà bán hàng ở
chợ gần nhà. Bé cảm thấy thoải mái vô cùng vì ai cũng hiểu Bé cả,
không ai trách cứ gì bé như ở nhà nào là Bé lười, Bé ẩu, Bé đoảng,
Bé "lở tở mờ" rồi còn bao nhiêu những "danh từ xấu" khác nữa họ đều
gán cho Bé cả! Ở đây, những khuyết điểm của Bé đều được bỏ con dấu
nhẹ đi. Những gì Bé không làm được hoặc Bé không thích làm thì
không ai bắt Bé làm cả. Công việc làm đều được phân chia với sự tự
nguyện. Bé tự nguyện làm theo sở thích và khả năng của Bé. Bé thích
đánh đàn, Bé giúp vui cho mọi người, Bé thích vẽ, Bé làm đẹp thành

phở. Bé đã làm bánh thì Bé tự giao trách nhiệm làm đồ ăn tráng miệng... Cuộc sống thật ôn hòa, không bao giờ có chuyện giành giật, ganh tỵ.

Nhưng có một điều Bé rất thất vọng là chưa gặp được chị Hằng vì đó là giấc mơ của Bé. Mỗi lần đọc truyện hoặc đến Tết Trung Thu, Bé chỉ được nghe kể chuyện hoặc chỉ thấy được chị Hằng "giả" mà thôi. Bé lên cung trăng Bé chỉ muốn tìm chị Hằng thật mà Bé không làm sao tìm ra được. Gặp ai Bé cũng hỏi nhưng không ai biết. Cả chú Cuội cũng không thấy đâu. Nhưng Bé không cần gặp chú ấy đâu, Bé chỉ mê có chị Hằng thôi vì chị rất dịu dàng, có bóng dáng thuột tha, chị đẹp lắm và rất thủng con nít. Mỗi lần Bé mở thấy cung trăng, Bé ráng tìm gặp chị Hằng, mà lần này là lần thứ mấy rồi mà Bé vẫn chưa gặp được người trong mộng. Cứ vì thế cho nên Bé cứ mơ hoài cho đến khi nào chị Hằng xuất hiện trong giấc mơ của Bé mới thôi! Bé chịu mang tiếng là "gà mờ" nhưng nhất định Bé phải đạt được mục đích của mình...

Tiếng của Bố chợt vang lên kéo Bé ra khỏi giấc mơ:

-Hôm nay là rằm theo âm lịch ta rồi đây! Ở Việt Nam lúc này chắc đang rước đèn nhện nhíp lắm! Bé còn nhớ lòng đèn Việt Nam không?

Trời ơi! làm sao mà Bé quên được, nhất là những miếng bánh trung thu gói gọn trong "hộp cô chị Hằng". Lần nào họ biếu Bố Bé cũng giành "xí" giữ cái hộp để cất giữ cái hình chị Hằng. Chị ở đâu sao trốn em hoài thế? Bé không biết có đủ kiên nhẫn để mở mộng gặp được chị không! Bé hỏi mẹ:

-Năm nay chị Bảy có gửi cho mình hộp bánh trung thu như mọi năm không hả mẹ?

Mẹ nhìn Bé mỉm cười:

-Thôi Bé đừng có mở, tiền cuốc bây giờ đắt lắm. Vả lại chị ấy đáp lễ xa giao mấy lần Mẹ gửi thuốc về chứ cứ bắt chị năm nào cũng gửi cho đâu có được. Bao nhiêu hình chị Hằng Bé có vẫn chưa đủ à!

Mỗi năm chị Hằng cũng lớn lên chút bộ. Bé muốn xem chị Hằng có lớn thêm được tý nào không và nhất là xem chị ấy có đẹp ra thêm, có còn hiền dịu nữa không?

-Mẹ ơi, chị Hằng chắc là cô gái đẹp nhất trần gian này phải không mẹ?

-Chị Hằng chỉ là một hình ảnh thôi con à! Chị ấy đẹp vì chị ấy

được tạo ra bởi ngòi bút của người họa sĩ. Chị Hằng Nga phải đẹp vì mặt trăng rất quý và ngày Tết Trung Thu là ngày lễ quan trọng của dân ta, chị Hằng là tiêu biểu cho cái đẹp của đêm trăng rằm. Chị Hằng cũng là tượng trưng cho sự hiền hòa, dịu dàng của người phụ nữ Á châu. Tết Trung Thu cũng là một cái Tết hòa bình, ngày đó người lớn cũng như con nít, mọi người đều vui chơi và hòa thuận với nhau. Ngày đó được gọi là Tết cũng do sự tưng bừng và náo nhiệt của nó.

Thế ra là vậy, sự thật phũ phàng quá. Bé buồn lắm, vì mộng đẹp của Bé tan biến mất rồi. Bé không muốn tin mẹ những nghĩ hoài thấy mẹ vẫn có lý và tử nhiên, Bé nghĩ ra một điều: Bé không gặp được chị Hằng nhưng Bé đã gặp được một thế giới mà Bé hằng mong ước. Một thế giới của ngày Tết Trung Thu, một thế giới của trẻ con, một thế giới thơ ngây, vui tươi, vờn vờn. Bé lại nghĩ thế chị Hằng chỉ là một hình ảnh tượng trưng nhưng chị mang đầy ý nghĩa của sự hòa bình và yếm đẹp cho cuộc sống. Bé sung sướng chấp nhận sự thật rồi! Bé lại cảm thấy yêu chị Hằng và cảm ơn chị nhiều, mặc dù chị không có thật, nhưng qua hình ảnh chị, đã giúp Bé tìm đến một thế giới hoàn hảo, thế giới hằng mong ước của mọi người. Bé tin tưởng là tâm hồn chị Hằng và tình cảm của chị có thật, sự dịu hiền của chị có thật. Ước mơ bây giờ của Bé là làm sao mỗi ngày, hình ảnh của chị Hằng lại xuất hiện trên thế giới này, mang đến cho Bé và mọi người chung quanh sự hòa hợp, tình ~~th~~ tương yêu đùm bọc và sự công bằng, để một ngày nào đó, nơi đây sẽ trở thành thế giới mà qua cơn mê Bé đã gặp được. Bé ước ao rằng một thế giới xanh tươi, ngày thơ vui vẻ như thế sẽ có được nếu sự biểu hiện của chị Hằng được mọi người thấu hiểu và mến chuộng. Thế là Bé lại ôm một giấc mơ mới, nhưng lần này Bé cảm thấy mình trưởng thành thêm lên, Bé không còn là cô Bé ngày thơ, chậm chạp nữa đâu, năm nay Bé cũng đã được 14 tuổi rồi chủ bộ!...

T.T.

Dễ thương

Ngo Chuynh

Đề anh bước xuống đường
 "Chưa anh..." nhỏ dễ thương
 Anh sẵn sàng giúp đỡ
 Cho quá giang đoạn đường

Rồi anh chở nhỏ đi
 Ghé luôn xe mini
 Mãi thăm kêu trời phật
 Cho xe anh đứng xi

Nhỏ má lúm đồng tiền
 Tôi nhỏ cười thật hiền
 Anh vãi trời vãi phật
 Cho ta có nợ duyên

Anh bắt cóc nhỏ luôn
 Dọa cho nhỏ hết hồn
 Muốn về nhỏ phải chịu
 Cho anh tý cái mi

Nhỏ má lúm đồng tiền
 Da trắng, mắt đen huyền
 Lắm sao anh với được
 Vãi môi thơm rất mềm

Nhỏ đạp xe mini
 Trên đường vẫn cứ đi
 Trời hại người gian ác
 Xe anh bỗng bị xi

Nhỏ má lúm đồng tiền
 Nắng đỏ bóng nghiêng nghiêng
 Nắng lam hồng má nhỏ
 Trông nhỏ đẹp như tiên

Nhỏ đạp xe mini
 Vẫn cứ thần nhiên đi
 Bên đường anh dắt bộ
 Xin theo dáng nhỏ đi

Nhỏ đạp xe mini
 Trên đường thần nhiên đi
 Anh vãi trời vãi phật
 Cho xe nhỏ bị xi

Nhỏ đi, đi mất rồi
 Bên đường anh đón coi
 Nhỏ ơi! Nhỏ có biết
 Anh buồn quá đi thôi!

L
O
|

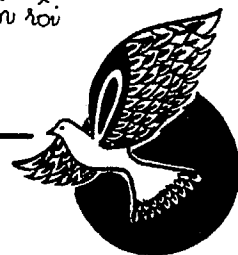
Chieu phương pháp thi người tài cũng lạc lối
Có phương pháp thi người thường cũng làm nên những việc phi thường

H
A
Y
Y

Ca tự xét mình bằng những việc ta cảm thấy ta có thể làm được
Chôn thiên hạ xét ta bằng những việc ta đã làm rồi

Đ
E
P

Biết mà chẳng làm
Chẳng bằng đừng biết
Chân mà chẳng tin
Chẳng bằng đừng chân

Ánh trăng
Ngày nào...

Có gì đẹp và buồn cho
bằng ánh trăng đêm ly biệt ?
Trăng đêm ấy không tròn vành
vạch như trăng rằm tháng tám,
những sáng và trong một cách
lạ lùng. Gió sông thoảng nhẹ,
vừa đủ làm rối mái tóc dài
buồng xỏa của tôi. Tay trong
tay, vai kề vai, tôi và N.
ngồi lặng lẽ ngắm dòng sông về
đêm. Những ngọn đèn văng hiu
hắt treo lơ lửng trên những
con tàu trông mờ ảo lạ kỳ. Tất
cả như chìm đắm vào giấc ngủ
bình yên sau một ngày nhộn
nhịp. Chỉ có sóng nước đang
thì thầm cùng gió sương, hòa
nhịp với hơi thở của tôi và N.
Dưới ánh trăng dịu màu trắng
bằng bạc, gương mặt của N. như
nhạt nhòa xa xôi, tôi chỉ có
thể nhìn thấy đôi mắt đen long
lanh buồn... N. khẽ siết chặt
tay tôi như thầm nói :

" Ta chỉ còn giây phút cuối bên nhau
Để rồi mai em tung cánh chim trời
Về nơi xa, tìm đến chân trời lạ... "

Cúi mặt để nghe tiếng buồn thốn thút trong tim, tôi thì thầm :

" Em ra đi dấu muôn trùng xa cách
Vẫn nhớ hoài hình bóng người yêu xưa...! "

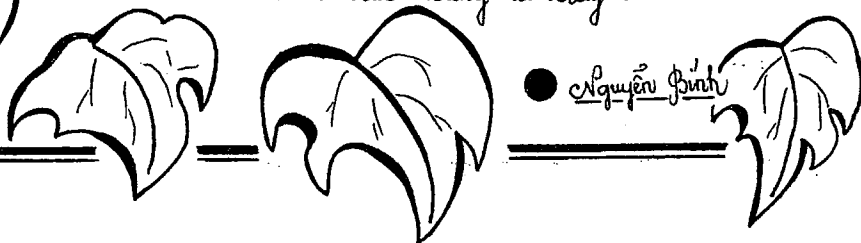
Trăng trên cao soi sáng tĩnh tôi và N., rồi e thẹn ẩn sau cụm mây đen khi N. trao tôi nụ hôn say đắm. Bao nhiêu nỗi buồn vụt tan biến, lòng tôi cảm thấy thật nhẹ nhàng. Chưa bao giờ tôi và N. cảm thấy gần nhau như lúc này, im lặng bên nhau, chúng tôi cũng ôn lại những kỷ niệm êm đềm xa xưa. Những lời nói chia tay, những lời chúc lên đường bình yên, gặp nhiều may mắn trên xứ lạ quê người thì quá vô nghĩa đối với chúng tôi. Chỉ có tình thủy chung mới có ý nghĩa quan trọng mà thôi. Nhìn con nước chảy lững lờ tôi thầm nghĩ : "Nước dù có chảy về đâu thì trăng cao vẫn soi bóng, dù tôi có đi đến tận chân trời góc biển thì hình bóng của N. vẫn ghi sâu đậm trong tim tôi !"

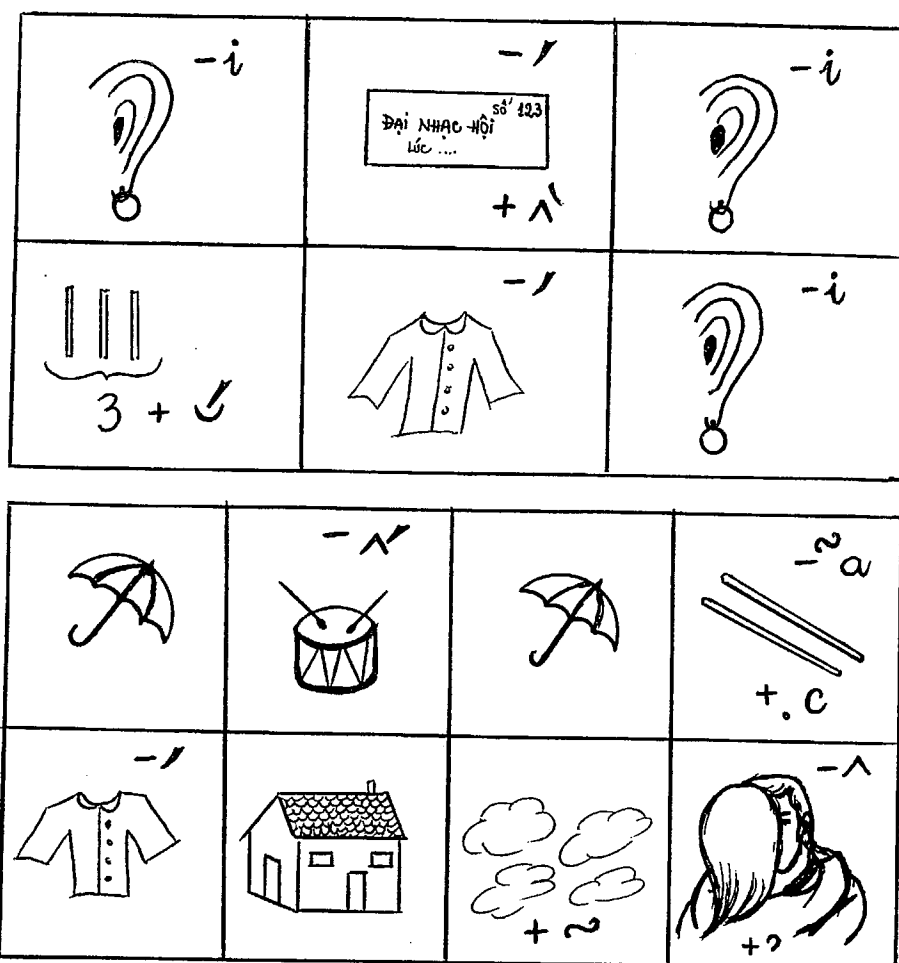
CÂY BÀNG CUỐI THU

Thu đi trên những cánh bàng
Chỉ còn hai chiếc lá vàng mà thôi
Nhôm qua đã rụng một rồi
Lá theo gió cuốn ra ngoài sơn thôn
Nhôm nay bỗng thấy tôi buồn
Lìa cành theo gió lá luôn qua song
Khai tay ôm lá vào lòng
Chau ôi chiếc lá cuối cùng là đây !

● Nguyễn Bình

1. Câu tục ngữ trong hình vẽ là câu gì?

Chơi toán

Bạn hãy thay đổi vị trí 1 que diêm để sửa cho 2 vế bằng nhau

2. $XII + VIII = XXII$

3. $XII + IV = XI$

4. Bạn hãy điền vào chỗ trống 01 con số' sao cho bài toán cộng có kết quả đúng. Nhớ là chỉ 01 số' thôi nhé! Đó là số' mấy?

$$\begin{array}{r}
 1 \cdot 3 \cdot \\
 + \cdot 7 \cdot 8 \\
 \hline
 4 \cdot 8 \cdot \\
 \hline
 8 \cdot 4 \cdot
 \end{array}$$

• Câu đố

5. Vua gì đánh đuổi giặc Ân
Cổ lâu tập trận vang danh anh hùng?

6. Vua nào đuổi giặc đường xa
Đóng đa một trận chơi trò sù xanh?

7. Đòi ta hiền hiền hơn non
Đi đâu rồi cũng một lòng bên nhau
A' sơn dù có phai màu
Dù đường cát bụi lắm hao thân gầy
Chiếp chàng cùng lúc bỏ cây
Chờ không một phút, một ngày xa nhau.
Đó là cái gì?

8. Một đàn cò trắng phao phao
Ăn no tắm mát rủ nhau đi năm
Đó là cái gì?

9. Trời nắng, ta bạn sóng đôi
Lúc đi, lúc đứng, lúc ngồi nào xa
Khi trời đổ trận mưa sa
Hỡi ơi! Sao bạn bỏ ta ở mình?
Đó là cái gì?

10. Sông gì thét giận ào ào?

11. Sông nào bình biển cả lần,
Một dòng lịch sử Ngộ, Trần từng danh?

12. Tình chi non nước em đêm
Chèo thuyền thuyết có nàng tiên xuống trần?

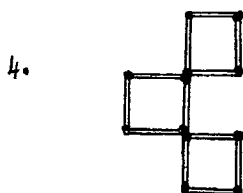
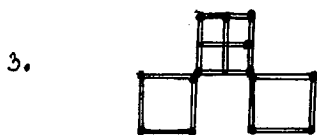
13. Hồ nào ở đỉnh Cao nguyên,
Quanh năm kẻ lẻ, buồn phiền với thông?

14. Phanh gì xử thúng vẫn to thiếu dùng?

• Giải đáp (tập san 2)

1. $I \times III = III$

2. $XVI - III = XIII$

5. Trái măng cầu

6. Trái đu đủ

7. Bàn chân

8. Mặt trăng

TÌNH TOÁN HỌC

Anh vẫn bảo tình anh tình toán học
 Không gian buồn mắt phẳng có vui đâu
 Em thay đổi như quỹ tích hình cầu
 Trên trục x em thân thờ đếm bước
 Phương trình P tìm em chưa biết trước
 Giải A tìm nghiệm số tình yêu
 Anh tính xong trong một sớm một chiều
 Những sai dấu đánh ra ý vô nghiệm
 Em vẫn bảo tình em ra một điểm
 Có định rồi đường thẳng không đổi thay
 Linh của em anh biết sẽ có ngày
 Hành biến số hoành tung theo hai lối
 Anh đau khổ gục đầu trong bóng tối
 Bước anh đi dạng thức đạo hàm
 Dạng anh buồn thức thê nhuộm màu lam
 Không x phải (x') định tình yêu hai số
 Nhé thường nhiều sâu tầng theo cấp số
 Cuộc đời mình vô cực hướng đi
 Định lý nào buộc cực tiểu phân ly
 Ấn số tình yêu qua vùng hệ thống
 Sẽ giới hạn bởi vòng cung
 Nay tình em ai chuyển động một đường
 Cho tiệm cận vẫn là đường cách trở
 Ôi đến đâu em tìm sai tọa độ
 Chẳng bao giờ em được mong đồng qui
 Và không gặp em trên hệ thống xy
 Cho giao điểm là nơi tròn kỷ niệm.

Đón rước đồng bào ở ROUEN

.Clat Bui

Hẹn nhau 10h để đi vậy mà 10h thiếu 5 phút anh chàng Giám vẫn chưa thấy tăm hơi, lòng bồn chồn tôi đứng ngồi không yên. Thật là tức giận anh chàng Giám này ghê, lần nào hẹn cũng vậy không bao giờ tới đúng giờ, đã mấy lần muốn bỏ anh chàng ở lại đi cho rồi. Đúng 10h anh chàng xuất hiện với nụ cười duyên trên môi và lời chào xã giao làm tôi cũng bớt giận phần nào, thấy vẻ mặt hăm của tôi, anh chàng biết tôi không vui cho nên nhìn đồng hồ kiểm lại để yên lòng? Tôi cười gượng vì lần đầu tiên thấy anh chàng Giám đến đúng giờ cũng có tiến bộ "chút đỉnh"; mọi người lên xe và nhắm hướng Rouen trực chỉ. Đại diện hội TTNVNE đi, tất cả anh chị em trong lòng ai cũng hy vọng trong số 230 đồng bào tới sẽ gặp lại người quen. Lần đầu tiên đồng bào vượt biên tìm tự do được đón rước một cách qui mô như vậy, ai cũng háo hức mong cho mau đến chỗ hẹn.

Tại bến rước, cờ văng ba sọc đỏ tung bay, biểu ngữ Việt và Pháp giăng khắp nơi, cả rừng người tới chờ đợi thật nhộn nhịp. Tàu từ từ cập bến, những tiếng la hét "Việt Nam muôn năm", những ánh mắt vui buồn lẫn lộn, kẻ trên tàu người dưới đất vẫy tay chào đón nhau mừng rỡ như những người thân thích gặp lại sau nhiều năm xa cách. Đã bao năm xa quê hương, những tấm biểu ngữ, những lá cờ, những lời chào hỏi bằng tiếng mẹ đẻ chung quanh làm tôi tưởng đâu như đang ở bên nhà, trong không khí của những ngày hội hè.

Đồng bào lần lượt xuống đất liền, đa số còn trẻ tuổi, cũng nhau siết tay thân mật, chúc mừng nhau may mắn được gặp nhau nơi đất lạ quê người. Chúng tôi ai cũng háo hức tìm kiếm người quen, cả bọn cũng đông nhưng không ai tìm được bạn bè cũ, chắc chờ kỳ đón rước sau vậy. Anh chàng Giám làm quen với ai cũng mở đầu bằng câu hỏi "anh có biết đá banh không? Có thích đá banh không?", có lẽ đối với chàng ta nói chuyện về thể thao sẽ dễ dàng mở đầu câu chuyện hơn, phải không anh trưởng ban thể thao của hội ta?

Mai ban đầu tính không đi nhưng giờ chót xin nghỉ nửa buổi để đi rước đồng bào vì Mai có linh tính sẽ gặp được người quen, bỗng lên tiếng:

-"Hình như Mai có thấy một cô hơi quen quen lúc nãy nhưng không dám nhìn bà con sợ lắm.."

Tôi liền nói:

-"Ai đâu? Mai với tôi đi làm quen, đừng sợ?."

Đen nôi, Mai chưa kịp nói cô kia đã lên tiếng trước:

-"Có phải Mai không, ngày xưa học trường... nhà ở... phải không? Dung nè? Không nhận ra hả?."

Thế là Mai và Dung sau 11 năm xa cách gặp nhau lòng mừng tui kể lại cho nhau những chuyện vui buồn. Dung 11 năm nay năm nào cũng trốn đi một hay hai lần, lần nào cũng bị bắt lại, ra vào tù như cơm bữa, hề nghe có tàu vượt biên là gia đình Dung thay phiên nhau lên tàu ra đi. Tháng trước anh của Dung bị bắt lại, nay chỉ có mình Dung đi tới đây bước lên đất tự do.

Được dịp bà con kéo nhau xuống tàu tìm hiểu. Tàu rất cũ, trong khoang được dọn dẹp sạch sẽ là chỗ tạm trú của đồng bào trong suốt thời gian tàu còn ở ngoài khơi. Mọi người được phát cho một tấm nệm và mền lót làm chỗ ngủ. Các bác sĩ trên tàu ai cũng biết ít nhiều tiếng Việt và dù trên tàu có phòng riêng nhưng tôi đến xuống ngủ chung và chia sẻ sự ngọt bùi với đồng bào ta. Một bác sĩ Pháp đang kể lại việc tàu đánh cá Thái Lan cướp bóc những ghe tị nạn, đó là bằng chứng cụ thể nhất để dư luận thế giới thấy được cái khổ của người tị nạn vượt biên, đem tính mạng mình đổi lấy sự tự do, bất chấp mọi hiểm nguy đang chờ đợi ngoài biển khơi. Và biết bao người đã bỏ mình trên biển cả...

Sau những bài diễn văn long trọng của các đại diện, lời cảm ơn của bác đại diện thuyền nhân, một bữa ăn thịnh soạn được bày ra trong bầu không khí ấm cúng, thân mật, giữa những lời hát câu ca đượm tình quê hương của các văn nghệ sĩ nổi tiếng tại Pháp.

Trời tối nên phải giả tử đồng bào, lòng vương vấn không muốn rời, không biết bao giờ mới gặp lại và hy vọng chánh phủ Pháp tổ chức thưởng những lần cứu vớt và đón rước nhân đạo như vậy cho dân Việt Nam nhớ. Từ đây, các thuyền nhân đã nhìn thấy được ánh sáng tương lai cuối đường hầm chông gai hiểm hóc: "hết cơn bão cực đến hồi thái lai"!.

CB

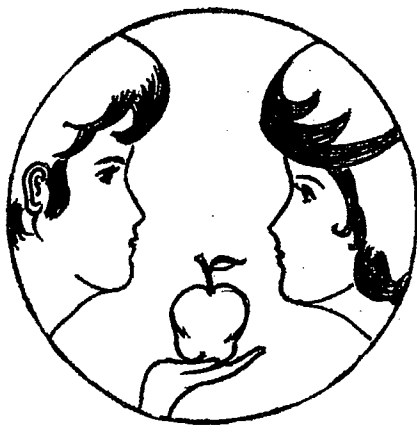
ĐAN TÂM

Có phải vì em yêu cỏ dại,
Yêu màu trong trắng, màu thủy chung,
Mà anh kết lá màu hy vọng
Lên cành thạch thảo đượm hương xuân.

Có phải vì anh yêu bình dị,
Yêu nét thiên thần, nét thơ ngây,
Mà hoa hé nụ dâng thưởng nhớ
Buộc tình huyền thoại tự bao giờ.

Trên đỉnh bình yên tràn hạnh phúc,
Trong lòng rộn rã khúc kỳ duyên,
Bốn phương mây nước còn bền vững,
Hai chữ chung tình mãi không quên.

TƯỜNG KHANH

Mùa thu rơi nhẹ nhẹ
lạnh lạnh lên vào hồn
nghe chút gì xao xuyến
khi hạt lá vàng rơi.

Mùa thu buồn với với
mây tím giăng ngập trời
cơn gió nào lộng lộng
lộng ta thêm chơi với.

Mùa thu đầy thương nhớ
khởi dậy nỗi niềm riêng
tìm về vùng kỷ niệm
thủa êm đêm xa xưa.

Mùa thu chiều lộng gió
một người đã ra đi
hành trang hai tay trắng
viễn xứ tìm tự do.

Mùa thu nay lại đến
người đi đã bao lâu
Mùa lạnh giá
cánh chim mãi phương nào?.....

Fly Dong

Chưa Đến

Chay

Em

Đứng bên bờ hồ em mở mắt, ánh mắt xa xăm du buồn nhìn cảnh trời xanh in trên mặt nước lung linh.... Một cơn gió thoảng nhẹ làm mái tóc em tung bay khiến em chợt tỉnh cơn mê và ngược mắt nhìn lên bắt gặp anh đang đứng ngắm em một cách mê say làm em mắc cỡ ửng hồng đôi má khẽ gọi "Anh!...". Anh cũng sức tỉnh cơn mê, gượng cười nói: "Cảnh đẹp và người cũng đẹp, đúng là cảnh thần tiên! Anh quên mất mình đang ở đâu rồi?". Em hứ một cái dài rồi hỏi: "Anh đến lâu chưa?". "Cũng hơi lâu, nhưng mãi ngắm một nàng tiên đang mở mắt thả hồn theo mây nên anh không dám phá! Em đang làm thử phải không?". Em nguyệt anh một cái rồi nũng nịu: "Ghét anh ghê, cứ chọc em mãi mắc đến anh đó!"; rồi nở nụ cười duyên em thờ thề: "Em đang làm thử đó". Anh được dịp chọc em nữa: "Bà thử con rồng phải không?". Em chùng hững không hiểu nói: "Tại sao thử con rồng?". Anh cười thích thú nói: "Người ta thì làm thử con cóc, còn em là tiên thì làm thử ...con rồng!". Biết anh "chọc quê" nên em nổi giận ngoe ngoẩy, bỏ đi. Anh vội chồm tới nắm chặt tay em và xuống giọng năn nỉ: "Nói chời vậy mà em giận anh thiệt sao?". Mặt còn ửng hồng vì mắc cỡ, em quay lại lam nghiêm và lên tiếng trách móc: "Hôm trước anh逗 em T..T.. là gì, nhưng em đoán hoài mà không ra. Mắc đến anh đó, em mới lên cân chưa được bao nhiêu thì nửa tháng nay em lại ốm đi vì câu逗 của anh đó!". Rồi tinh nghịch em tiếp: "A! anh nè! Hứa nói cho em biết đi, em sẽ kể chuyện này cho anh nghe, chuyện vui lắm, quan trọng lắm!". Anh biết em không còn giận nữa nên sốt sắng hỏi tới: "Chuyện gì mà có vẻ quan trọng vậy?". Em cười thích thú: "Em nói ra anh cho em quả há?". Lần đầu tiên mới nghe em nói mấy chữ "chuyện quan trọng", với nét mặt suy tư, anh thắc mắc vô cùng quên cả câu giải đáp hỏi tới: "Chuyện

gì vậy, em nói cho anh nghe đi, anh hứa em muốn gì cũng được hết!". Em khẽ cười chum chim, má em ửng hồng, có vẻ e thẹn: "Có một anh chàng theo em, cậy người đến hỏi, má em trả lời sao anh biết không?". Tim anh đập thật mạnh, chưa biết nói gì thì em đã tiếp: "Má nói nó có bạn rồi, với lại nó còn nhỏ chưa gã được. Em biết má chàm anh đó, má thường nói anh hiền, thật thà, anh nghĩ làm sao? Ôm chặt lấy em như sợ em bay mất, siết em thật chặt anh thì thâm bên tay em: "Anh thương em, em đẹp lắm, anh chỉ yêu có một mình em, anh yêu em nhiều thật là nhiều, yêu suốt đời...". Lâu thật là lâu, giọng em buồn: "Anh biết tại sao em buồn không? Không có gì buồn bằng khi sắp phải xa nhau, không biết ngày nào mới gặp lại?". Em cúi mặt hai tay vẩn vơ tà áo, mắt em rướm lệ: "Anh nè ! Anh đâu có thương em như lời anh nói đâu! Nói thương em vậy mà anh bỏ xa em? Chỉ còn vài ngày là anh sẽ ra đi, qua bên ấy anh mặc sức! Em ghét anh...! Nói thế chứ em đâu có quyền gì!". Lòng anh cũng đau khổ lắm chứ, anh nấn nỉ: "Em va gia đình cùng đi với gia đình anh nhé, em đi nhé, tàu còn chỗ mà!". Canh chặt vành môi đến gần rướm máu, em thốt thức: "cha mẹ em già không chịu đi, em không đi như vậy được, em cũng muốn đi lắm, xin anh hiểu cho em, anh đi bình yên, gặp nhiều may mắn, qua tới bên tử do nhớ viết thư về cho em anh nhé, dù không còn bên nhau nữa nhưng chúng ta sẽ cảm thấy gần nhau qua những cánh thư". Vuốt mái tóc em anh khẽ nói: " Anh mong cho thời gian sẽ ngừng lại, để đôi ta được mãi mãi bên nhau!". Bầu trời phủ đầy mây đen, những giọt mưa bắt đầu rơi như muốn chia buồn với đôi ta, mắt trong mắt, giọt nước mắt hay giọt nước mưa rơi chảy dài trên má em? Anh khẽ nói bên tai người yêu: "Em đừng lo cho anh, anh mãi mãi vẫn là anh của em, anh nguyện chung thủy với em suốt đời! Anh sẽ viết thư thường cho em, em cũng vậy phải không?".

*

*

*

Hôm nay trời lạnh, tuyết trắng rơi không ngừng, bao phủ mọi cảnh vật. Giữa đám đông em nổi bật, đẹp như một nàng tiên xuất hiện, bao nhiêu mở ước hôm nay đã trở thành sự thật. Noel đầu tiên đoàn tụ và

hạnh phúc của đôi ta sau bao nhiêu năm xa cách, ầu yếm nhìn nhau ghen ngạo nói không ra lời. Long rạo rức như lửa đốt những đầu óc anh trông rỗng, tử ngữ tròn đầu mất hết rồi? Đêm qua anh nghĩ sẽ nói cả trăm ngàn chuyện với em vậy mà.... Cảm động quá, không thể thốt nên lời, anh chỉ biết tiến tới thật nhanh ôm chầm lấy em, siết em thật chặt, vui mừng vì được gặp em, được ôm em vào lòng. Em cười dịu dàng lên tiếng trước: "Anh vẫn khỏe chứ? Thời gian qua mau thật anh nhỉ? Mười năm xa cách buồn và chán vô cùng, tưởng chừng sẽ không bao giờ gặp lại nhau, tôi ngày chỉ biết ra vào than thở. Nhờ bạn bè khuyên bảo rất nhiều, em sẽ không bao giờ quên họ cả!". Nàng tiên bé nhỏ của tôi đây rồi, em không có thay đổi gì, có phần còn đẹp hơn bao giờ hết, màu da đen bóng càng làm tăng thêm vẻ kiều diễm, mái tóc huyền nhưng ngắn mà em vừa uốn theo "mốt", vầng trán rộng cao mà lúc nào em cũng tự hào là học giỏi, trong khi anh bảo đó là cái "trán li lõm". Anh nhìn em như người mất hồn khiến em e lệ cúi mặt, ửng hồng đôi má thỏ thẻ: "Em ôm lắm phải không anh? Anh cứ bảo em ôm đẹp, nhưng em thấy mình xi như chung vô diễm vậy phải không?". Anh cố gắng lắm mới thốt lên được vài lời: "Em đẹp lắm, anh nghĩ tới em luôn, anh trông thủ của em ghê lắm!". Không đợi em trả lời, nắm bàn tay ngà ngọc anh hỏi tiếp: "Anh định gửi chiếc nhẫn qua cho em nhưng sợ bị từ chối nên anh mới gửi món quà khác qua cho em, em biết được lòng của anh rồi phải không? Em tin anh không?". Em nhìn anh không nói, nhưng ánh mắt đầy trêu mến sưởi ấm lòng anh. Trên đường về tuyết rơi thật nhiều, trắng toát thật là đẹp lắm em luôn miệng khen, và đưa tay ra ngoài xe hứng lấy những hạt tuyết rơi. Sợ em lạnh nên anh bảo em nên quay kiếng lên, nhưng em lại đòi ngừng xe để xuống chơi tuyết. Em mở tung cửa và chạy nhảy trên tuyết, vơ tuyết trong tay. Bốp! Một cục tuyết trúng ngay giữa mặt làm anh tỉnh cơn mơ, thế là trận giặc tuyết xảy ra, hai đứa rượt nhau đùa giỡn như trẻ con.

Điêu em trở về xe, nhìn những hạt nước lăn dài trên đôi má ửng đỏ, miệng cười chum chĩn anh thấy em đẹp hơn bao giờ hết. Kề sát tai em anh nói nhỏ: "Anh không muốn xa em nữa, anh muốn em là vợ của anh". Nhìn thẳng mắt anh như tìm kiếm gì, em nghiêm nghị đáp: "Mong rằng thời gian sẽ giúp mình hiểu nhau hơn, chỉ sợ em đến trễ sau bao năm xa cách". Siết chặt em vào lòng anh thì thầm: "Anh yêu em mãi mãi, em cũng biết rằng trong tim anh chỉ có em mà

thời".....

Chợt nhớ Noel sắp đến, anh đã gói trước quà cho em và dặn em không được mở quà trước ngày lễ, anh liền hỏi: "Em mở quà Noel của anh chưa?". Em cười: "Đúng ra em không mở quà của anh sớm đâu, tại nhớ bạn nó nôm quà nên mở dùm, ai thấy cũng khen, làm em phồng mũi luôn. Trong trại ai cũng thích, mấy anh chàng theo em buồn năm phút vì biết em đã có bạn rồi". Anh mừng yêu: "Em ăn gian quá, vậy quà của anh đâu?". Em lém lỉnh trả lời: "Anh chưa nhận được quà của em sao? Em đã tặng riêng cho anh từ lâu rồi mà anh không biết sao?". Anh ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì. Em cười ngạo nói: "Anh được gặp lại em như vậy không đủ nửa sao?". Ôi người yêu bé nhỏ, vừa dịu dàng vừa sâu sắc, lời nói của em làm ấm cả lòng anh, anh muốn ôm em thật chặt nhưng em vùng bỏ chạy, anh rượt theo những bóng bị vấp ngã....

*

*

*

Lồm cồm bò dậy, nhìn chung quanh là bốn bức tường quen thuộc, thì ra chỉ là một giấc mơ. Anh vừa buồn vừa hối tiếc vì giấc mơ đẹp quá. Cũng đã lâu rồi anh không được tin tức gì của em cả, dù đã viết cho em rất nhiều. Không biết giờ này em ra sao, có phải em cũng đang nghĩ đến anh không để chúng ta được gặp nhau trong giấc mơ đẹp đó, và biết bao giờ nó sẽ thành sự thật. Em yêu đâu, dù không nhận được tin em nữa nhưng anh vẫn sẽ viết cho em hoài, với hi vọng một ngày nào đó thù sẽ đến tay em.....

- CAT BUI -

=====

Đến với Quê Hương

Bài Công Chuẩn

Đến với quê hương tôi Nói với quê hương tôi. Dù hồn cầm cò đây. Đến với quê hương
tôi nói với quê hương tôi dù con sâu khế đây. Đến với quê hương tôi, hương lai lo đến
tôi ruộng vườn chù lúa thắm mới Đến với quê hương tôi yêu thương như sáng ngời nhà VN sáng
vui. Ánh sáng đã lan tỏa các sông đã vùn vùn trên bao nỗi vui mừng. Quê hương biết tâm
tôi quê hương sẽ đời mới quê hương sẽ yêu vui (Đến với quê hương ...)

2. Đến với quê hương tôi

Nói với quê hương tôi

dù gian nan còn nhiều

Đến với quê hương tôi

Nói với quê hương tôi

miệt mài không hề ngơi

Đến với quê hương tôi sông sâu không

ngại ngừng còn niềm tin sáng chói

Đến với quê hương tôi đêm thâu không

bão bùng mà còi hơ thắm trên môi

Ánh sáng đã lan tỏa

Sức sống đã vùn vùn

Trên bao nỗi vui mừng

Quê hương biết tâm tôi

Quê hương sẽ đời mới

Quê hương sẽ yêu vui...

3.

Đến với quê hương tôi

Nói với quê hương tôi

Yêu thương dân ta

Sống với quê hương tôi

Chết với quê hương tôi

Đột ngột cho đời vui

Đến với quê hương tôi vinh quang đang

chờ người bước lên ta quyết vươn

tới. Sống với quê hương tôi yêu thương

như sáng ngời. Hồn-thu mai sẽ với

Ánh sáng đã lan tỏa

Sức sống đã vùn vùn

Trên bao nỗi vui mừng

Quê hương biết tâm tôi

Quê hương sẽ đời mới

Quê hương sẽ yêu vui...